

[Jørgen Jensen.]

derfor er det nødvendigt at ophæve den helt. Men først og fremmest kan vi da også hilse med tilfredshed, hvis man vil være med til at sikre, at ingen bliver ramt af den. Det er det væsentlige og det afgørende, og kan man finde en anden form for det, vil jeg bare sige, at det haster.

Må jeg sige noget om § 64 om pensionisterne. Vi er også tilhængere af, at man får en lavere pensionsalder, ikke alene på grund af beskæftigelsessituationen, men også af menneskelige grunde.

Men det er jo ikke alene folkepensionister, der rammes af den paragraf. Jeg har tidligere nævnt eksempler på det, men jeg kan godt nævne det igen, og det er det, vi har fremhævet var meningen med den paragraf: jeg har personlig i den arbejdsløshedskasse, jeg har ansvaret for, flere, der har arbejde inden for letindustrien, f. eks. inden for skrivemaskine- og elektronikbranchen, folk, som er blevet skadet f. eks. ved trafikulykke eller børnelammelse, som fuldt ud, som der står i forslaget, var til rådighed for arbejdsmarkedet, men som, selv om de var det, kun får 78 dages understøttelse og derefter bliver kastet over på pension. Det kan være mennesker helt nede på nogle og tyve år. Derfor forstår jeg ikke, at man i regeringspartiet, hvor man godt ved dette, hvor man burde have et ansvar for det, ikke erkender, at her er det nødvendigt at sætte ind. Egentlig kan jeg give dem ret, der siger: ja men det var jo fremme for ikke så mange måneder siden, det er forkert, at man skal trække alt dette frem igen. Men jeg kan forsikre jer om, at vi vil trække det frem igen og igen, så længe der er arbejdsløse, så længe der er mennesker, der rammes af den politik, der har ført til arbejdsløsheden, så længe der er mennesker, som bliver ramt af de forhold, vi har nævnt i dette forslag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Der er enkelte udtalelser, som jeg synes det er rigtigt at knytte en kommentar til.

Først til fru Elsebeth Kock-Petersen, som sagde, at venstre ikke ønsker, understøttelsen skal stige stærkere end lønningerne. Jeg går ud fra, at fru Elsebeth Kock-Petersen er inspireret af den henvendelse, en række arbejdsgiverorganisationer for ganske kort tid siden sendte til mig. Jeg synes

egentlig, at det trænger til en lille uddybning.

Må jeg først sige, at så vidt man kan skønne — det er i alle tilfælde det almindelige indtryk af løndannelsen, som den har været det sidste år — er der sket en temmelig kraftig opbremsning i lønudviklingen. Det kan ikke dokumenteres helt statistisk, fordi disse oplysninger kommer lovlig sent, men det, man regner med, er, at den gennemsnitlige årlige lønstigning med det nuværende tempo udgør ca. 7 pct. Forholdet er det, som man vil vide, at arbejdsløshedsdagpengene reguleres i forhold til lønudviklingen for et år siden, og på dette tidspunkt var lønudviklingen ca. 20 pct. Det er klart, at konsekvensen heraf er, at de lediges dagpenge i dag vil stige hurtigere end lønningerne. Til gengæld vil dagpengene om et år stige langsomt, fordi lønudviklingen netop nu er temmelig afmattet. Men hvis der f. eks. om et år på ny er en stærkere udvikling, vil dagpengene til den tid stige langsommere end timelønnen. Det er simpelt hen et logisk resultat af, at dagpengene reguleres med et års efterslæb. Så vil jeg bare lige føje til, at problemet jo bliver mindre nu, idet de kommende ændringer i dagpengesatserne sker i forhold til lønudviklingen et halvt år tidligere og med de to årlige reguleringer.

Jeg kan i og for sig godt forstå den diskussion, der er omkring 26 ugers reglen, og jeg har også selv drøftet spørgsmålet med arbejdsløsheds-kassernes samvirke. Jeg tror ikke, det er klogt at afskaffe denne regel, men jeg tror, den bør lempes under de helt ekstraordinære arbejdsløshedsforhold, vi har i øjeblikket, og det er derfor, jeg har bedt det udvalg, som er nedsat, om at se nærmere på det.

Så sagde hr. Jørgen Jensen, at det cirkulære, jeg har sendt ud om en slags fortrinsret for dem, der enten var faldet for 26 ugers bestemmelsen eller stod umiddelbart forud for at ville falde for denne bestemmelse, ikke havde nogen virkning, fordi man ikke rettede sig efter det i arbejdsformidlingen. Det er ikke mit indtryk. Det er klart, at det måske ikke i alle tilfælde vil være muligt at give dem arbejde forud for andre, fordi der kræves ganske særlige kvalifikationer, en særlig uddannelse eller andre ting, som nogle af disse måske ikke opfylder, men